

„Och denk niet aan mij! Ik bid je! Blijf zoo!” fluisterde hij haar toe, maar zij dacht steeds aan hem en alles wat zij hoorde of zag, liet haar nu onverschillig.

Haar hart bleef ontzettend ledig; vroeger had zij den heelen dag veel te doen; haar leven was onaangenaam, maar de tijd vloog om, meer was er eigenlijk niets, wat hem hinderde; maar het scheen of de uren voorbijkropen. Zij las haar zuster voor, zij deed handwerkjes maar dat verkortte die eindelooze uren niet.

Ten laatste nam zij een vast besluit en kocht allerlei studieboeken, franche en engelsche thema's, geschiedenis, aardrijkskunde, van alles.

Zij had een buitengewoon helder verstand en zij begon het leeren met ware geestdrift; zij begreep alles zoo gemakkelijk, nu had zij iets wat haar bezig hield, wat haar te denken gaf. Eenige dagen lang scheen zij geheel de oude, haar oogen schitterden, haar lach klonk weer als van ouds. Maar het duurde niet lang.

Zij studeerde terwijl haar man uit was; Jansje pruttelde, zelf kon het kind zich niet bezighouden en 't ergerde haar dat haar zuster zoo ingespannen werkte; een aanbod van Rose Marie om samen te leeren wees zij met verontwaardiging van de hand.

„Wat had zij met al die malle fratsen te maken? Zij kon lezen en haar naam zetten, dat was voldoende.”

Eens echter terwijl zij met hun drieën aan tafel zaten, begon zij luid te klagen.

„Ik heb niets meer aan Roos, nu zij geleerd wil worden. Frank, vind je dat goed, dat zij den heelen dag zit te suffen over boeken.”

„Suffen over boeken, wat zijn dat voor boeken, Rose?”

Het vrouwtje bloosde sterk.

„Och Frank,” antwoordde zij, „ik wou zoo graag Fransch leeren en geschiedenis en aardrijkskunde. Ik ben zoo vroeg van school gegaan, en daarom zoo erg dom.”

„Nu, dat is volstrekt niet noodig! Ik ben tevreden over hetgeen je kent en wil je niet geleerder hebben; daarbij zal je er toch niet mee voort kunnen gaan, want morgen begin ik met mijn schetsen naar je figuur. Met mijn zee ben ik klaar.”

„Och Jans,” zeide Rose Marie toen zij alleen waren verwijtend tot haar zuster, „waarom heb je hem dit nu gezegd.”

„Omdat ik je zoo vervelend vind met jou geleerdheid en ik wel weet dat hij 't ook niet graag heeft.”

„Dat was juist een reden om mij niet af te vallen. Ik had er zoo'n plezier in!”

Van dien dag begon eigenlijk Rose Marie's toekomstige levensbestemming; in de holle kamer, waar geen andere meubels waren dan Frank's schildergerei en een menigte half of kwart voltooide en even aangevangen doeken bracht zij voortaan haar dagen door.

Met een geduld, dat Rose Marie bewonderenswaardig en onbegrijpelijk voorkwam, nam hij telkens en telkens schetsen van haar in alle houdingen.